

deres Studium eller er naaet til den fulde Kundskab om Kirkens Forhold, som kunde være ønskelig, naar de agtede at gøre sig gældende ved en mere offentlig Optræden gennem denne Henvendelse. Disse kvindelige Teologer har nemlig anmodet om principielt at søge Lovhjemmel for Kvinder til at modtage gejstlig Ordination. Der er intet, der mere kan oprøre mig end denne Tale om at søge Lovhjemmel for et saadant indre kirkeligt Anliggende som Ordination. Vel havde vi i sin Tid en Regering, hvis øverste Chef, da jeg stod her paa Talerstolen og spurgte: Er det Mening, naar vi nu faar Lovhjemmel for, at Kvinder har Adgang til Embeder, at Biskopperne saa skal tvinges til Ordination? — tilraabte mig: Ja, det skal de! Men at kvindelige Teologer søger om Lovhjemmel for Gennemførelse af Ordination, det smertes mig, maa jeg sige, ogsaa som Lærer ved den Institution, der kaldes det teologiske Fakultet. Vi søger nemlig stadig at indskærpe dem, der interesserer sig for dansk Kirkehistorie og danske Kirkeforhold, at Forholdet har herhjemme stadig siden Grundlovens Givelse været, at man ikke har lovgivet om de indre Forhold og om rituelle Forhold, men har holdt det udenfor Rigsdagen, idet man netop mente, at Rigsdagen ikke skulde være Synode. Nu har disse Damer dog ogsaa et sekundært Andragende, som jeg senere skal komme tilbage til. Det drejer sig for dettes Vedkommende om det ene Embede, altsaa ved Kvindefængselet.

Videre har saa Ministeren bygget paa en Udtalelse fra Menighedsraadene. Han har efter Opfordring fra et af vor Grupper Medlemmer henvendt sig til de danske Menighedsraad med to Spørgsmaal. Jeg maa sige, at disse Spørgsmaal, Ministeren har henvendt til Menighedsraadene, giver mig Anledning til nogle kritiske Bemærkninger. For det første maa jeg i høj Grad beklage, at den højtærede Minister gav Menighedsraadene en saa paafaldende kort Frist til at svare paa denne Forespørgsel. Præsternes Blad, Præsteforeningens officielle Organ, har klaget over, at der ikke en Gang var Tid til, at der kunde komme en Artikel i Bladet til Vejledning med Hensyn til dette Spørgsmaal. I Virkeligheden er det af indviklet Art og i høj Grad trænges der til Oplysning. Thi Forholdet er, saaledes som jeg ser paa Sagen, det, at der i Oldtiden har været Kvindepræster i Kirken, i alt Fald i den østlige Del af Kirken. Og Forholdet er, saaledes som vi ved, herhjemme i vor Kirke

det, at der i mange Kredse er en stærk Forskrækkelse overfor dette Spørgsmaal. Derfor havde det været ganske rimeligt, at man ved denne Lejlighed, naar man stillede Spørgsmaal, havde givet tilstrækkelig Tid til, at Spørgsmaalene kunde debatteres og drøftes. Men nej, vi, der sad i Menighedsraadene, skulde i Huj og Hast svare paa disse Spørgsmaal, og vi skulde tillige svare ja eller nej eller stemmer ikke. Jeg maa sige, man faar Indtrykket af, at det har været Ministeren overmaade meget om at gøre at faa dette Forslag lagt frem paa Tingets Bord. Jeg skal ikke komme ind paa det Spørgsmaal, som har været debatteret ved en anden Lejlighed, men mig forekommer det, at vi har rigeligt af Papir paa Bordene efterhaanden; vi har neppe Mulighed for at sætte os rigtig ind i det. Jeg synes da ærlig talt, at dette Spørgsmaal kunde godt have ligget nogen Tid, og at man i alt Fald, naar man henvendte sig til Menighedsraadene, kunde have givet dem den rette Tid til at drøfte dette indviklede Spørgsmaal. Men der blev altsaa krævet, at vi skulde svare ja eller nej, og der er en Statistik over Svarene. Jeg vil gerne tillade mig at spørge den højtærede Kirkeminister: Hører mit Menighedsraad og de frederiksbergske Menighedsraad, som svarede betinget, med til dem, der svarede ja eller nej eller stemmer ikke? Sagen er nemlig den, at al mulig Ræson lægger det nær, at man ikke kan svare ja eller nej paa disse Spørgsmaal, naar man tænker sig rigtig om. Man maa, forekommer det mig, i alt Fald bære sig ad paa den Maade, som vi gjorde paa Frederiksberg, hvor vi vedtog — det blev offentliggjort i Bladene —, at vi kunde svare ja paa Spørgsmaal 2, vel at mærke under 4 Betingelser, 1) at samtlige Biskopper var vilige til at ordinere, 2) at de Embeder, Loven berørte, opregnede i Loven, 3) at det kun drejede sig om Embeder, der udelukkende angik Betjeningen af Kvinder, og 4) at det udtrykkelig blev sagt i Loven, at Adgangen til disse Embeder ikke giver Adgang til andre Præsteembeder. I alt Fald den første Betingelse er jo absolut nødvendig. Hvis man ikke vil have Kirken splittet, maa man virkelig være overbevist om, at der i alt Fald er Enighed blandt dem, der skal ordinere, om, at de vil ordinere, og derfor forekommer det mig ogsaa, at den højtærede Kirkeminister med Hensyn til de Spørgsmaal, der er rettet til Biskopperne, burde have været, om jeg saa maa sige, noget